

Ordning af Produktionen. Og med Hensyn til Anvendelsen af Art. 5 i nævnte Konvention kunde man tænke sig at gaa med til Kontingenter paa 100 pCt. af Middeltallet af de normale Aar. Man kunde ogsaa tænke sig Spørgsmaalet ordnet saaledes, at Staterne forpligtede sig til ikke at nedsætte det globale Kvantum for de gældende Kontingenter.

Som Medlem af Folkeforbundets økonomiske Komité udtalte Di Nola, at blandt Hindringerne for den internationale Handel er Forbud, Restriktioner og Kontingenter det skadeligste Element. Den engelske Tanke om en Sondring mellem Kontingenterne mente han var farlig. Selv om visse Udførselsrestriktioner kan være berettigede for at organisere Produktion og Afsætning, vil Indførselsrestriktioner derimod kunne betyde en Præference, der er farlig for den internationale Handel, navnlig naar det drejer sig om Kontingenter, der for visse Varer ved international Aftale er tilstaaet ét Land, men som ikke er godkendt af andre Lande, der producerer samme Varer. Den bedste Metode til Afvikling af Restriktionerne vilde være bilaterale Overenskomster, idet disse tillader at tage Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder.

Diskussionen, der viste, at alle Delegationerne i Princippet var beredt til at gaa med til gradvis Ophævelse af Forbud og Restriktioner under visse nærmere angivne Forudsætninger (i Særdeleshed Opnaaelse af Resultater paa andre af Konferencens Omraader), endte med Nedsættelsen af et Underudvalg, som skulde forsøge at sammenarbejde de fremsatte Anskuelser i et Resolutionsforslag, paa Grundlag af hvilket Underkommissionen kunde søge at finde Udveje til at forberede et Udkast til en Konvention enten tosidet eller flersidet.

Underudvalget bestod af Repræsentanter for Belgien, de nordamerikanske Forenede Stater, Frankrig, Italien, Norge, Polen, Schweiz, Storbritannien, Tyskland og Ungarn.

Underudvalget paabegyndte Udarbejdelsen af et Overenskomstudkast angaaende Principperne for Tilbagevenden til normale Handelsforhold, men det fik kun udarbejdet et Forslag til Præambel og til en almindelig Forpligtelse; den nærmere Tekst blev imidlertid ikke fastlagt, idet visse Delegationer (Frankrig, Polen og Tyskland) ikke blot gjorde deres Tiltræden afhængig af en de facto-Valutastabilisering, men ogsaa af, at Arbejdet gjorde Fremskridt forsaavidt angik Sanering af den monetære og finansielle Situation, Valutakontrol, Organisation af Produktionen af visse Varer, de høje Toldtariffer og den indirekte Beskyttelse i dens forskellige Former.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om *Toldpolitikken* og Mestbegunstigelsesklausulen naaede man ikke udover en almindelig Drøftelse. Der var almindelig Enighed om, at de høje Toldsatser burde nedsættes, men delte Meninger om Maaden, hvorpaa dette skulde ske. Nogle Delegationer holdt for, at forud for Toldtariffernes Nedsættelse maatte den foreløbige Toldvaabenhvile forlænges i en mere stringent Form. Andre Delegationer var imod dette Forslag, idet de mente, at Toldvaabenhvilen var til Gunst for de Lande, som havde drevet en nationalistisk Spærringspolitik.

Den japanske Delegation mente, at Toldvaabenhvilen ikke burde overskride 1 Aar, da det ikke var ønskeligt, at den nuværende Situation krystalliserede sig.

Der var delte Meninger om, hvorvidt Toldnedsættelserne burde ske ad kollektiv eller bilateral Vej eller ad begge Veje.

Belgien med Støtte af Nederlandene og Norge gik ind for en kollektiv Overenskomst efter Ouchy-Overenskomstens Linier. De tosidede Tariftraktaters Vej blev navnlig anbefalet af Storbritannien, Italien, Tyrkiet, Tyskland, Czekoslovakiet og Japan, medens de nordamerikanske Forenede Stater, Bulgarien, Polen, Jugoslavien og Rumænien udtalte sig for begge Fremgangsmaader. Det blev fra forskellige Sider fremført, at en